

ת"פ 66847/11/15 - מדינת ישראל נגד ג א

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 66847-11-15 מדינת ישראל נ' א
לפני כבוד השופטת תרצה שחם קינן

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רעות גז עקיבא

המאשימה

נגד

ג א

ע"י ב"כ עו"ד אשר ארבל

הנאשם

הכרעת דין

הודעתי לצדדים כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק. להלן נימוקי:

כתב האישום ותגובת הנאשם

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של הקמת רעש לפי סעיף 2 לחוק למניעת מפגעים ביחד עם סעיף 3(א) ו-17 לתקנות למניעת מפגעים (מניעת רעש).
- על פי עובדות כתב האישום גרם הנאשם לרעש חזק על ידי צעקות בעת שישב בפיצרייה, הנמצאת באזור מגורים.
- כתב האישום הוגש לאחר שלנאשם נמסרה הודעה לתשלום קנס והוא ביקש להישפט.
- הנאשם הודה שהיה במקום וכפר בעובדות כתב האישום.

מסכת הראיות

- מטעם התביעה העיד איש המשטרה מר גטו אמסלו (להלן: "השוטר") שסיפר כי הגיע למקום במסגרת פעילות יזומה. כשהגיע למקום הבחין בנערים שישבו סמוך לפיצרייה והקימו רעש, מתוכם שניים שבלטו לטעמו באופן מיוחד, להם רשם דו"ח. לשאלתי השיב העד ואמר שראה את הנאשם מדבר בקול רם, באופן שמהווה הפרעה ולכן רשם לו דו"ח. העד אמר כי על פי תנאי רישיון העסק של הפיצרייה, על ה"פיצרייה" להיסגר בחצות ואילו המקום היה פתוח ופעיל בשעה 00:30.
- בהודעת תשלום הקנס שמסר העד לנאשם כתב השוטר כי הבחין בנאשם מדבר עם אחרים בקול וצועק

ברחבה של הפיצרייה.

7. הנאשם העיד וסיפר כי היה במועד האירוע תלמיד כיתה י"א, וכי בעת שהגיע לפיצרייה, היו במקום כעשרים נערים ונערות. לדבריו הגיע עם חברים נוספים וזמן קצר ביותר לאחר שהגיע למקום עוד בטרם הספיק להזמין את הפיצה ביקש ממנו איש המשטרה "לסיים ולבוא אתו".

הנאשם המשיך וסיפר כי הגיע עם חבר נוסף לניידת, שם הייתה שוטרת וכי השוטר אמר להם "אתן לכם שני דוחות, תבחרו מי לוקח". הנאשם סיפר כי סמוך לניידת היו שלושה נערים מ"חבורה" אחרת, כי אחד מהם קיבל דו"ח אחד וכי הוא וחברו קיבלו אף הם דו"ח אחד. עוד אמר כי לקח על עצמו את הדו"ח "כדי להילחם על זה".

8. בסיכומיה ביקשה ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשם על סמך עדותו של השוטר וטענה כי עדותו של הנאשם בדבר הנסיבות שהתקיימו עם הגיע השוטר למקום, היא בגדר עדות כבושה, אשר זכרה לא בא בבקשה שהוגשה מטעמו לביטול הדו"ח (ת/1).

דין והכרעה

9. בכתב האישום נטען כי העבירה נעברה בשבת וכי הנאשם גרם לרעש בצעקות.

האם הוכחו יסודות העבירה (תקנה 3 לתקנות למניעת מפגעים (מניעת רעש))?

10. עיון בעדותו של השוטר מביאה למסקנה כי יש להשיב על השאלה בשלילה.

11. תקנה 3 לתקנות למניעת מפגעים (מניעת רעש), תשנ"ג-1992 קובעת כי:

(א) לא ישיר אדם, לא יצעק ולא יפעיל כלי נגינה, מקלט רדיו או טלוויזיה ולא יקים רעש באמצעות פטיפון, רמקול, מגביר קול או מכשירי קול כיוצא באלה בין השעות 14.00 ל-16.00 ובין השעות 23.00 ל-7.00 למחרת, באזור מגורים באחד מהמקומות האלה:

(1) תחת כיפת השמים;

(2) במקום שאינו תחת כיפת השמים, אולם אינו סגור מכל צדדיו כלפי חוץ, או שדלתותיו, חלונותיו או פתחיו האחרים אינם סגורים כולם;

(3) בבנין שיש בו יחידות מגורים (להלן - בנין מגורים).

(ב) הוראות תקנת משנה (א) לא יחולו על פעולה המבוצעת אגב חגיגה או שמחה באחד

המועדים האלה:

(1) לילי יום העצמאות;

(2) ליל פורים;

(3) ערב יום מנוחה ומוצאי יום מנוחה - עד חצות;

12. סעיף 2 לחוק למניעת מפגעים, קובע כי: "לא יגרום אדם לרעש חזק או בלתי סביר, מכל מקור שהוא, אם הוא מפריע, או עשוי להפריע, לאדם המצוי בקרבת מקום או לעוברים ושבים.
13. הנאשם הסכים כי ישב בפיצרייה במקום מקורה שאינו סגור מכל צדדיו.
14. השוטר טען כי הבחין בנאשם "שהוא מדבר בקול רם ומהווה בולט זה הכוונה שהוא מהווה את הרעש ואני מסתכל ומתצפת ורואה מי הנערים הבעייתיים שמהווים הפרעה למנוחה. ראיתי שהנאשם מדבר בקול רם, באופן שמהווה הפרעה ובגלל זה נתתי לו דוח". (עמ' 5 ש' 29 ואילך). העד לא אמר כי שמע את הנאשם צועק, לא התייחס לדברי הנאשם אותם שמע (אם אכן שמע), אלא הסביר כי ראה שהנאשם מדבר בקול רם.
- אכן בהודעת תשלום הקנס כתב השוטר כי הבחין בנאשם מדבר עם חבריו בקול רם וצועק אולם העד לא חזר על דבריו אלה בפניו. לשאלת ב"כ הנאשם אמר השוטר כי בטרם הבחין בנאשם שמע אותו. "ברגע שאני שומע אני מבחין"-(עמ' 9 ש' 13 לפרוטוקול).
15. לשאלתי, השיב העד ואמר כי על פי תנאי רישיון העסק של הפיצרייה, ניתן להפעילה עד חצות. העד לא ידע להסביר מדוע לא ניתן הדו"ח לעסק אלא דווקא לנאשם מתוך מספר נערים שהיו במקום.
16. העד לא ציין כמה זמן הבחין בנאשם שוהה במקום.
17. לשאלת ב"כ הנאשם השיב השוטר כי לא הזהיר את הנאשם קודם לרישום הדו"ח (עמ' 9 ש' 15).
18. לדברי הנאשם היה הוא במועד האירוע תלמיד בכתה י"א. לדברי השוטר התקבלו במשטרה תלונות לפיהן מהווה המקום מפגע רעש קבוע. לדבריו רשם דו"ח לשניים מהנערים וביקש מהאחרים להתפזר.
19. העד לא הצביע על מקור חוקי המאפשר לו להורות לנערים ולנערות, שהיו במקום לפנות את המקום.
20. בהחלט יתכן כי קולות הסועדים בפיצרייה, היו רמים, אך לא שוכנעתי כי העד הבחין בחושי שהנאשם הוא שאחראי להקמת הרעש במקום. על מנת שאוכל לקבוע על סמך עדותו **היחידה** של השוטר כי הנאשם הוא זה שהקים רעש בלתי סביר היה על השוטר למסור פרטים עובדתיים מדויקים יותר, כגון באיזה מרחק עמד מהנאשם, מה שמע אותו צועק (אם בכלל) וזאת על מנת שאוכל להעריך את יכולתו הסובייקטיבית, לקבוע מה הייתה עצמת הקול שבקעה מפיו של הנאשם. בנסיבות בהן הייתה עם השוטר פקחית עירייה, מן הראוי היה שתכתוב אף היא דו"ח פעולה.
21. האמנתי לנאשם כי העד מסר לו ולחברו דו"ח אחד ואמר להם שיתחלקו, עובדה המתיישבת עם האפשרות כי אף העד עצמו לא סבר שהנאשם הוא האחראי היחיד להקמת הרעש במקום וכן עם האפשרות לפיה הקימו נערים נוספים רעש.
22. מהאמור עד כה עולה כי המאשימה לא הוכיחה ברמה הנדרשת בפלילים כי הנאשם צעק או כי הקים

רעש חזק, או בלתי סביר, שעשוי היה להפריע לאדם המצוי בקרבת מקום.

23. בנסיבות בהן החלטתי לזכות את הנאשם אין מקום לדון בטענתו לפיה קמה לו הגנה מן הצדק, אם כי ראוי היה לטעמי להזהיר את הנערים ששהו בפיצרייה כי היה וימשיכו להרעיש ירשם להם דו"ח. לא נטען כי מי מהנערים התנהג באופן חריג או פרוע במיוחד, או השמיע רעש באמצעות מגביר קול ודומה כי מדובר בנערים "מן היישוב", (תרתי משמע) אשר הגיעו לפיצרייה על מנת לבלות.

24. לדברי איש המשטרה התקבל במשטרה מכתב לפיו מתאספים במקום נערים הגורמים לרעש. מטעמים השמורים אתו התנגד ב"כ הנאשם כי הדברים יתקבלו לאמיתות תוכנם. במצב דברים בו הוגשה תלונה לפיה, במועד אחר גרם בית העסק למפגע, כפי שסיפר השוטר, נכון היה לטעמי לפנות למחזיק המקום ולברר האם רישיון העסק כולל תנאי לפיו על מחזיק המקום לוודא כי לא תופרע מנוחת השכנים. ובמידה שכך היה, לפעול כנגד בית העסק ולא כנגד קטינים.

25. **המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.**

ניתנה היום, ג' סיוון תשע"ז, 28 מאי 2017, במעמד הצדדים